

gennemførte Økonomi fra Administrationens Side, vil være muligt at afholde disse Udgifter gennem de Aar, hvori der kan være Tale om at udføre dem, af Statskassen uden at gaa til Optagelse af Statslaan, ja, det stiller sig for mig ret tvivlsomt, ihvorvel jeg hører til dem, der ere overordentlig betænkelige ved at skulle gaa videre i Retning af Optagelse af Statslaan. Jeg vil gerne benytte Lejligheden til at henstille, at ogsaa dette Moment maatte være endogsaa i meget høj Grad medbestemmende ved Administrationens Planlæggelse af Arbejderne, at det, saa vidt det i det hele taget er muligt, undgaas at gaa til Optagelse af Statslaan. Det afhænger jo selvfølgelig i en ikke ringe Grad af, hvilke Indtægter Statskassen kan paa-regne gennem de Aar, i hvilke Arbejderne skulle udføres, og de store Udbetalinger forestaa, og i saa Henseende have vi jo efter den højtærede Finansministers Udtalelse i Dag Lov til at vente os ikke saa lidt af den forøgede Indtægt af Jernbanerne. I denne Forbindelse at nævne de ny Skattelove er der for mig ingen Anledning til. Jeg hører til dem, der ikke rigtig have turdet haabe paa, og heller ikke i dette Øjeblik tør haabe paa, at de skulle give en nævneværdig højere Indtægt for Staten, end der er beregnet. Jeg synes, alt tyder paa, at det maaske desværre snarere kan gaa til den anden Side. Men det faar nu at være, som det være vil — heldigst for Befolkningen vilde det jo være, om de ny Skattelove kunde give en endogsaa ret betydelig større Indtægt end forventet, fordi en større Skat jo betyder en større Indtægt, altsaa en bedre økonomisk Stilling for Befolkningen. Der er jo det mærkelige ved de ny Skattelove, at det er bedst for dem, der efter de ny Skattelove komme til at svare den højeste Skat. Jeg har — maatte jeg gøre denne parentetiske Bemærkning — mange Gange undret mig over de Beklagelser, der specielt fra Byrepræsentanter ere komne over, at Byerne skulle rykke ud med de fleste Skatter, thi det har jeg altid anset for en overordentlig stor Fordel. Jeg vilde sætte overordentlig stor Pris paa, om Sønderup-Suldrup Kommune skulde blive den Kommune, der kom til at svare det største Beløb i Indkomst- og Formueskat, thi det turde være et nogenlunde godt Vidnesbyrd om, at vi i Sønderup-Suldrup Kommune sade ret godt i det i økonomisk Henseende. Det skulde, som sagt, glæde mig, om det skulde vise sig, at de ny Skatter gave en større Indtægt end beregnet, men selv om

det maatte vise sig, tør jeg alligevel ikke regne med det, naar Talen er om at faa Pengene til at slaa til til disse store Foretagender. Thi jeg gaar ud fra — ogsaa dette vilde jeg gerne have Lov til at nævne —, at vi staa over for en Revision af Toldloven, og kan der blive noget tilovers paa de direkte Skatter, saa kunne vi saavist gerne faa Brug for det, naar vi staa over for en Revision af de indirekte Skatter. Jeg tror derfor, vi udmærket godt kunne lade det være ude af Betragtning, om Skattelovene skulle kunne give os en større Indtægt end beregnet; vi skulle nok faa Brug for dem andre Steder uden at behøve at give dem ud til Banegaarde eller Havneanlæg.

Jeg kunde jo egentlig have sluttet med disse Bemærkninger, men jeg vil alligevel gerne have Lov til endnu at gøre et Par Bemærkninger om selve Finansudvalgets Arbejde og dets Stilling i Almindelighed. Det ærede Medlem for Assens (Berntsen) har rettet en Tak, delvis i hvert Fald, til Finansudvalget, fordi vi havde sørget for, at der her til 3die Behandling ikke kom alt for mange store og ny Bevillinger. Jeg tror for Resten ikke, det ærede Medlem havde behøvet at være saa beskeden, thi der er ganske vist enkelte store Bevillinger nu til 3die Behandling, men de fleste af dem have været fremme som Samraadsgenstande. (Afbrydelse af *Berntsen*). Det ærede Medlem siger „Ringkøbing“; jeg indrømmer, det er en af de Bevillinger, som ikke have været fremme som Samraad ved 2den Behandling, men det er heller ikke af de største. Men bortset fra denne lille Afstikker, som skulde være en Slags Svar til det ærede Medlem for Assens, vil jeg gerne gøre den Bemærkning, at det for mig i hvert Fald er et Særkende for denne Vinters Forhandlinger, specielt for dens politiske Forhandlinger, at de i større eller mindre Grad knytte sig til Finansudvalget, Finansudvalgets Arbejde eller, hvad der snart er blevet et staaende Udtryk, Finansudvalgets Kompetence. Jeg tænker ikke saa meget paa et Spørgsmaal, der ogsaa har været fremme, om, hvorvidt Finansudvalget i en vis bestemt Sag har haft Kompetence til at inddrage under sine Overvejelser noget, som man, og med Rette, siger ikke var en Bevillingssag. Jeg siger, at den Sag skal jeg slet ikke komme ind paa, jeg skal ikke en Gang nævne den; ærede Medlemmer ville for Resten selv kunne tænke sig, hvad jeg siger til. Men derimod tænker jeg mere paa saadanne Ting som